

Dieu Joseph Herman

Eretkens

Na de oorlog kreeg hij volgende eretekens:

2 frontstrepn

het Yzerkruis

de Herinneringsmedaille 14-18

de Overwinningsmedaille 14-18

Bond van de H. Hart

AVE MARIA!

†
Bid voor de zielrust van zalger
HERMAN DIEU
echtgenoot van
MARIE DUCHATEAU
OUDSTRIDER, INVALIED 1914 - 18
Lid van de Kerkraad, van de Bond van het H. Hart en
andere godvruchtige genootschappen,
geboren te Horpmaal, de 8 Augustus 1893 en aldaar in de
Heer overleden, de 20 April 1954, bediend met de laatste
H. Sacramenten.

• Wij moeten altijd gereed zijn om te sterven, want de dood kan ons elk oogenblik overkomen en onze eeuwigheid hangt er van af. Het zekerste middel om zalig te sterven is altijd te leven als goede kristenen. • (Cat. XVIIe les). Hoe gakkend worden eens te meer die ernstige woorden bevestigd door het onverwachte heengaan van deze door-wijze, voorzichtige, brave man en huisvader, door iedereen geacht en geresd. Zalig wie, als hij, gerust vóór God mag verschijnen zoals hij geleefd heeft! Van uit de H. Mis ging hij weer moedig en blijzind naar zijn simpele dagtaak, in de frisse lentemorgen vol nieuw leven en zoete paasroegde; zijn vroome paascommunie was de teersjoe voor de grote reis naar het eeuwig-blijve paasfeest!

Als voorbeeldig-trouw lid van de Bond van het H. Hart, was hij elke morgen in de H. Mis en altijd op zijn plaats in 't Lot. Elke avond bad hij vroom het rozenhoedje voor aan de haard.

• Aan Gods zegen is alles gelegen •, zei hij zo vaak. Hij besefte dat de H. Mis het goddelijk wondermiddel is tot verzoening voor onze zwakheden en tekortkomingen, dat tevens onze simpele, dikwijls onbenullige bezigheden van elke dag verdienstelijk maakt voor de Hemel en ons telkens weer voorbereidt om toch maar niet met ledige handen voor God te verschijnen.

Gelukkig wie, als hij, er steeds de tijd toe weet te vinden: 't was de bron van zijn bijde levensmoed, zijn stille oopenheid, zijn stichtend geloof, zijn gulle vriendschap, waarvoor zijn trouwe oud-strijdmakkers hem ontroerd bijstonden in zijn laatste levensjonden.

Dierbare echtgenote, kinderen en kleinkinderen, dat alles weze uw troost. Ik verlaat U niet en ik weet dat U mij trouw zult blijven gedenken, omdat ik U steeds ben voorgegaan op de weg naar O. L. Heer, zo, dat we eens weer samen zullen zijn in 't eeuwig Vaderhuis.

O Maria zonder zonde ontvangen, bid voor ons; wij nemen onze toevlucht tot U. (300 d. afl.)

De plechtige lijdienst en begrafenis hebben plaats te Horpmaal op Zaterdag 24 April, te 11 u.

Een tweede diens, vanwege de Kerkraad, op Maandag 26 April, te 10 u.

Een gregoriaanse dertigste voor zijn zielrust zal gelezen worden, bij de E.E. PP. Minderbroeders te Tongeren. Begin op 1 Mei om 7 u.

†

De familiën DIEU, DUCHATEAU, BAUMANS en PAPPY,
danken U innig voor uw blijken van christelijke deelneming.

Druk. Mad. Jhaes-D'Huys. Rixingen

Levensloop

Herman werd geboren op 8 augustus 1893 in Horpmaal. Zijn ouders waren Arnold Dieu en Victorine Baumans. Het gezin woonde in de Nieuwstraat nr. 2 (nu het einde van de Cartuyvelsstraat). Zijn vader stierf in 1898 op 45-jarige leeftijd toen Herman nog maar vijf jaar was. Op vrij jonge leeftijd had hij geen andere keuze dan met zijn moeder de landbouwerstiel verder te zetten.

Hij trouwde in Horpmaal op 22 oktober 1926 met Marie Duchateau. Samen kregen zij drie kinderen, van wie er een zeer jong gestorven is. Herman is overleden in Horpmaal op 20 april 1954.

Militair overzicht

Hoewel hij een grote steun voor het huisgezin betekende, moest hij zijn militaire dienst vervullen vanaf 15 september 1913. Hij werd ingedeeld bij het 10de Linierregiment, 4de Compagnie, 2de Batterij.

De gezondheidstoestand van Herman was niet al te best: hij kreeg geregeld epilepsieaanvallen. Daarvoor werd hij in de periode van februari 1914 tot juli 1914 zes keer opgenomen in het ziekenhuis voor onderzoek en aangepaste medicatie.

Toen het land de mobilisatie aankondigde, werd Herman automatisch opgenomen in de strijd aan het front. Op 2 oktober was de strijd hevig in Ramskapelle en werd Herman door een kogel gewond aan de rechterhand. De verzorging gebeurde in een veldhospitaal, maar omdat het een ernstige wonde bleek te zijn die meer specifieke zorg vroeg, werd hij op Allerheiligen 1914 overgebracht naar het Generaal Hospitaal in Londen. Uiteindelijk werd zijn rechterwijsvinger geamputeerd. Herman mocht het hospitaal verlaten en werd op 18 november 1914 terug naar zijn eenheid gebracht. Voor verdere revalidatie werd hij opgenomen in de Balzacschool van Calais. Daar verbleef hij tot 13 augustus 1915. Waarschijnlijk door het verlies van die vinger was Herman, als rechtshandige, niet meer in staat om zijn functie als militair uit te oefenen en het oorlogsmateriaal te hanteren. Er volgde onvermijdelijk een ontslag. Hij werd naar huis gestuurd zonder soldij maar met een baanvergoeding om het openbaar vervoer te betalen. In zijn militair dossier staat tussen haakjes vermeld dat dit hoofdstuk van militaire dienst is afgesloten. Twee jaar na de oorlog werd hij ter controle bij de militaire medische staf opgeroepen en de arts kende hem een invaliditeit van vijf percent toe.